

DEVİRİM-DOĞUM OLAYI- NEDİR, YENİ ESKİNİN İÇİNDEN NASIL ÇIKIP GELİYOR?

“HİZMET”, “LİBERALLER”, AK PARTİ İTTİFAKINDAN “DEĞERLİ YALNIZLIK” POLİTİKASINA MI?..

Münir Aktolga
Ağustos 2013

İÇİNDEKİLER:

BİR KERE DAHA TÜRKİYE GERÇEĞİ.....3

GEZİ'YE DOĞRU....5

YA HİZMET HAREKETİ, ONLARA NE OLUYOR....6

DAHA ÜST DÜZEYDE YENİ BİR İTTİFAKA DOĞRU....8

“DEĞERLİ YALNIZLIK” MI?....9

Evet, yeni eskinin içinden çıkıp geliyor, ama nasıl? Daha başka bir deyişle, “doğum” olayı nasıl gerçekleşiyor? Bu yazıda ele almak istediğim konu bu!

Yazıda asıl ele almak istediğim, Türkiye’de burjuva devriminin gelişimi sürecine ilişkin yeni durum-gelişmeler- ama, konuya girerken, önce, bir kere daha olayın teorik çerçevesinin altını çizmek istiyorum.

Daha önceki yazıya atıfta bulunarak, eski-yeni, ya da, anne-çocuk ilişkisine dair bazı hatırlatmalar yaparak başlayalım:

Bu evrende bulunan her şeyin-bütün varlıkların-kendi içinde yapısal ve fonksiyonel anlamda A ve B gibi iki temel parçadan-elementten oluştuğunu söyleyerek demiştik ki:

“Zıtların birliği ve mücadelesi” anlayışı, esas olarak, bir sistemin “yapısal ve fonksiyonel iki temel parçası” olarak tanımladığımız A ile B arasındaki ilişkiye yönelik değildir. Değildir, çünkü bu iki temel unsur arasındaki ilişki bunların kendilerinden kaynaklanan bir “zıtlık”-“çelişki” ilişkisi değildir. “Zıtların birliği ve mücadelesi” anlayışı, ya da “çelişki” kavramı, semantik özünü-yani içeriğini A-B sistemi ile bu sistemin içinde onun diyalektik anlamda inkârı olarak gelişen yeni-başka bir sistem arasındaki ilişkiden alır, AMA;

1-Eskiden beri varolan A-B sistemini sistemin dominant kutbu olan A temsil ettiği için:

2-Ve eskinin içinde gelişmekte olan yeni de daima, onun (yani, A-B sisteminin) ana rahminde (ki bunu da B temsil eder) geliştiği için;

Sürece dışardan bakınca biz olup bitenleri (yani A ile B arasındaki ilişkiyi) uzlaşmaz bir “çelişki” olarak görürüz; çünkü, doğum olupta B ‘nin içinde gelişmekte olan bebek ortaya çıkana kadar o henüz daha ortalıkta görünmez!. Bu nedenle, hamilelik süreci boyunca objektif gerçeklik alanında yeni ile eski arasındaki mücadele eskiden beri varolanı temsil eden A ile, kendi içinde potansiyel bir gerçeklik olarak yeniyi temsil eden B arasındaki mücadele şeklinde ortaya çıkar. İşte, bir sistemin kendini üretirken varoluşu süreci boyunca onun yapısal ve fonksiyonel anlamda temel parçaları olan A ve B arasındaki ilişkinin aynı anda hem sistem içi bir KARŞITLIK-partnerlik-ama hem de, ana rahmindeki o potansiyel güçten kaynaklanan bir ZITLIK-çelişki olduğunun açıklaması budur.

Sonra da, bir örnek olarak kapitalist toplumu göstererek demiştik ki:

Aslında A, yani sistemin dominant unsuru (kapitalist toplum söz konusu olunca bu burjuvazidir) açıyor inkârın (üretim sürecinin) kapısını! Sisteme dışardan gelen madde-enerjiyi-informasyonu sistem adına içeriye buyur eden (alan) o oluyor! Sistemin sahip olduğu bilgiyi kullanarak onu değerlendiren ve bir üretim (inkâr) modelini (hammaddenin nasıl işleneceğini) hazırlayarak, gerçekleştirmesi için bunu sistemin motor gücüne (işçiler) ileten o oluyor. B, yani motor unsur da (işçiler de) bunu gerçekleştiriyorlar. Bunu yaparken onun-onların yaptığı aslında sadece A'nın inkârını gerçekleştirmektir. Ama, bu inkârın sonucunda meydana gelen ürün, ilk durumdan itibaren başlayan sürecin amacı (ulaşmak istediği hedef, "son durum") olduğu için, o aynı zamanda, yeni bir düzen-düzenlilik olarak-"inkârın inkârı" olarak da gerçekleşmektedir. Yani, ürünü yaratmakla aslında A ve B onun varlığında yok olmakta, kendilerini yeniden üretmiş-yeniden doğmuş- olmaktadırlar (anne-baba, çocuk ilişkisi).

Dikkat ederseniz, eskiden beri varolan sistemin içinde gelişen üretici güçler (ki bunlar A ve B dir) belirli bir noktaya kadar mevcut sisteme ait unsurlar olarak kalırlarken, bunlar, aynı anda, eskinin içinde gelişen bir sonraki sisteme ait potansiyel güçler rolünü de oynarlar!.

Örnek olarak feodal toplumu ve onun içinde gelişmekte olan üretici güçleri düşünürsek, nedir burada aslında gelişen; burjuvazi ve işçi sınıfı şeklinde ortaya çıkarak gelişen insan üretici gücü değil midir? Öyle ki, bu gelişme bir noktaya kadar mevcut sistemin içinde oluyor. Hatta, o feodaller bizzat destekliyorlar bu gelişmeyi. Çünkü, yeni kurulan kentlerde ortaya çıkan feodal sistemin burjuvaları ve işçileri onların gözünde öyle niteliksel olarak yeni-başka bir sisteme özgü unsurlar-sınıflar-falan değiller!. Varolanın uzantıları-parçaları onlar (gerçek de bu aslında). Bu anlamda gelişen, bizzat o A ve B nin kendileri-"feodal sistemin içindeki üretici güçler"- oluyor. Süreç böyle başlıyor. Ve bu bir yanılgı, ya da yanlış bir algı falan değil bu aşamada, gerçekliğin diyalektik oluşumu böyle. Ama biz biliyoruz ki, ortaya çıkan bu yeni güçler aynı zamanda ilerde doğacak olan başka bir sisteme ait potansiyel güçlerdir de. Burada bütün mesele, eskiyle yeni arasındaki ilişkinin nereye kadar-hangi noktaya-kadar bu şekilde devam edeceğiyle-edebileceğiyle ilgili. Bunun ne anlama geldiğini gözümüzün önünde canlandırmak için de ana karnındaki bir çocuğu, ya da yumurtanın içinde gelişerek artık kabukları çatlatıp dışarı çıkma aşamasına gelen bir civcivi düşünelim yeter!.

Şimdi soru şu: Çocuğun, ya da o civcivin, ana rahminden, ya da yumurtanın içinden ne zaman- nasıl çıkacağını belirleyen nedir?

Genel kural biliniyor: Adına doğum denilen olay, eskinin içindeki gelişme süreci tamamlanınca gerçekleşiyor. Ortada hiçbir ebe olmasa da, süreç kendi kendini bu şekilde gerçekleştiriyor. Bir çocuğun doğumu, ya da civcivin yumurtadan çıkışı söz konusu olunca, bunun-doğum sürecinin-nasıl olduğunu bütün ayrıntılarıyla biliyoruz. Aslında, bütün sistemler için geçerli olan belirli kurallar var ortada ve her sistem bunları kendi özgül koşulları içinde yaşayarak kendini üretmiş oluyor. Buraya kadar herşey açık.

Ancak eğer, doğuran, kendi kendini üreten bir kadın değil de-ya da yumurtadan bir civcivin çıkması olayı değil de- bir toplumsa, olay bu kadar basit değildir! Genel kurallar aynı olsa bile, sonuçta herşey gene doğal-evrensel gelişme çizgisine uygun olarak gelişse, ortaya çıksa bile, adına toplum dediğimiz sistem birçok elementten-insanlar- oluşan karmaşık bir yapı olduğu için (hele hele her kafadan ayrı bir sesin çıktığı sınıflı bir toplumsa söz konusu olan) olayı herkesin aynı görüşte olduğu basit bir süreç olarak ele almak mümkün olmaz! Çünkü, bu durumda süreç toplumun kendi kendisini üretmesi süreci olduğundan, sistemin elementi olan insanlar, bu süreci-yani doğum olayını-toplum içinde buldukları yere göre her biri kendi içlerinde farklı biçimlerde yaşarlar ve kavrarlar. Evet, sonunda doğuran bir bütün olarak sistemdir-toplumdur-ama bu doğumu her element-insan-kendi içinde farklı şekillerde yaşar.

BİR KERE DAHA TÜRKİYE GERÇEĞİ

Şimdi, ayaklarımızı yere basarak, önce bir kere daha Türkiye gerçeğini ele almaya çalışalım:

Türkiye Cumhuriyeti'ni, "Yönetenler" ve "Yönetilenler"den oluşan bir sistem olarak ele aldığımız zaman, buradaki "Yönetenlerin" "Atatürkçü-laikçi" Devlet sınıfı, "Yönetilenlerin" de bunun dışında kalan "Halk" kitleleri olduğunu söylemiştik. Bu durumda, sistemin içinde, onun diyalektik anlamda zıttı-inkârı olarak gelişen yeni-burjuva-kapitalist Türkiye de, tıpkı ana rahminde gelişen o çocuk gibi, "Yönetilenler" sınıfının, yani "Halk"ın içinden- ana rahminden- çıkıp gelen o "Anadolu kapitalizmi" oluyordu.

Buraya kadar herşey açık! Yeni, yani, burjuvasıyla çalışanlarıyla Anadolu kapitalizminin güçleri eskinin içinde-onun ana rahminde-doğuyorlar, gelişiyorlar ve vakti zamanı gelince de doğum olayı gerçekleşmeye başlıyor. Herşey, aynen bir çocuğun doğumuna, ya da, yumurtanın içinden o civcivin çıkmasına benziyor! Bugün, Türkiye'de, Anadolu kapitalizminin-Yeni Türkiye'nin temsilcisi durumunda olan AK Parti'nin temsil ettiği sürecinin diyalektiği bundan ibaret. Toplumdaki bütün çatışmaların (türban, Alevi, Sünni ve Kürt sorunu dahil!) kaynağı da bu oluşumdur. Çünkü, eski Türkiye'nin içinden çıkıp gelen yeni Türkiye, eski Türkiye'ye ait bütün o duygusal-kültürel alt kimliklerin de kendilerini yeniden üreterek bilişsel bir üst kimliği yaratmaları sürecine paralel olarak ortaya çıkıyor.

Karşımızdaki tabloyu, henüz daha doğumun gerçekleştiği odadan çıkmamış olan Türkiye tablosunu şöyle ifade etmeye çalışalım:

Bir yanda, eski Türkiye'yi temsil eden "Atatürkçü-laikçi" Devlet Sınıfı (bütün unsurlarıyla birlikte tabii!), diğer yanda ise, dinsel ve etnik kabuklarını bir kalkan gibi kullanarak bunların karşısında ayakta kalmaya-onlara kendilerini kabul ettirmeye çalışan "Yönetilenler" olarak "Halk"!. Bununla birlikte de, bu modern reayayla anne çocuk ilişkisi içinde olan, eski yapının diyalektik inkârı olarak ortaya çıkmaya çalışan yeni Türkiye'nin temsilcisi güçler- Anadolu burjuvazisi, işçi sınıfı, modern Türkiye'nin çalışanları¹.

Evet, buraya kadar herşey açık! Bu tabloya, kimin ne olduğunu, neyi temsil ettiğini ve nerede durduğunu ilave ettiğiniz zaman toplumsal düzeyde doğum olayının nasıl gerçekleştiğinin de kendiliğinden aydınlanıyor-ortaya çıkıyor olması gerekir.

Ama, pratikte işler bu kadar basit yürümüyor işte! Nedenine gelince:

Bir süredir hep altını çizmeye çalışıyorum, ancak bir kere daha özetleyelim: Evet, Türkiye'de ve bütün diğer Arap ülkelerinde-eski Osmanlı coğrafyasında toplumsal tarihsel gelişme süreci Batı'ya göre çok farklıdır; buralarda, burjuva devriminin gelişme sürecini-sürecin diyalektiğini- kavrarken Batı'daki feodalizmin, feodal sınıfın yerine antika Devletçi düzeni ve Devlet sınıfını koymak gerekir, bu açık; ama herşey burada bitmiyor ki!. Bu Devletçi yapı, "çağdaşlaşma", ya da, "modernleşme" süreci adı altında, bir toplum mühendisliği harikası olarak buralarda bir de kendisine bağlı bir kapitalizm yaratmış süreç içinde. Devlet sınıfı, kendi içinden bazı unsurları Devletçi bir burjuva haline dönüştürürken, süreç içinde bir de bunlara bağlı Devletçi bir işçi aristokrasisi ortaya çıkmış! Öyle ki, Batı'da burjuvazi ve işçi sınıfı feodalizme-feodal sınıfa karşı mücadeleler içinde gelişerek burjuva devrimi bayrağını burca dikerlerken,

¹Kapitalizm Batı'da feodal toplumun bağrında gelişirken, bu gelişme Türkiye'de, Osmanlı artığı devletçi bir düzenin içinde oluyor. Yeni toplumun güçleri, Batı'da feodallere karşı mücadelenin içinden çıkıp gelirlerken, bu mücadele Türkiye'de onun yerini tutan Osmanlı artığı antika bir Devlet Sınıfına karşı veriliyor...

bizdeki Devletçi burjuvalar ve işçi aristokratları, tam tersine, kendi varoluş koşullarını daha başından itibaren Devlete borçlu olmuşlar. Bu nedenle, aşağıdan yukarıya yeni-kapitalist bir Türkiye'nin ortaya çıkışı, varolan Devletçi düzenin gelişmesinin ötesinde bir anlama sahip olur bizde- devletçi sisteme karşı yeni tipte bir burjuva devriminin yolu açılmış olur. Çünkü bu, son tahlilde, üretim araçlarının mülkiyetinin büyük ölçüde Devlete ait olduğu bir durumdan, mülkiyetin özel ellere geçmeye başladığı bir başka duruma-gerçek anlamda özel mülkiyetçi kapitalist bir düzene geçişi ifade eder.

Şimdi, sorun şurada: Eski Türkiye-“Devletçi düzen”, tamam; bu, eskinin-kadim Osmanlı'nın “modernleştirilmiş” versiyonuydu.. Yeni Türkiye ise, bu kabuğun içinden çıkıp gelen o civciv. Yani, Devletçi düzenle yeni Türkiye arasındaki ilişki, Yumurta-kabuk ve onun diyalektik anlamda inkârı olarak civciv ilişkisi; peki ama bu arada ötekileri, yani o Devletçi burjuvaları ve onlara bağlı olarak ortaya çıkmış olan o işçi aristokrasisini ne yapacağız, burjuva devrimi sürecinde bunları nereye koyacağız? Evet, bunlar bir yanlarıyla Devletçi düzenin-eski Türkiye'nin ürünleri. Bu yüzden de şimdiye kadar hep ona bağlı kalmışlar. Bütün o darbelerde falan Devlet sınıfıyla birlikte bunların da parmak izleri var. Ama hepsi bu kadar değil ki, bunlar iki ayaklılar! Bir ayaklarıyla eski Türkiye'ye basarlarken, diğer ayaklarıyla-diğer yanlarıyla da kapitalist üretim süreci içinde olduklarından, bunları da yeni Türkiye'nin içinde ele almak gerekecektir. Yani öyle, eski Türkiye ile, Devlet sınıfı ile birlikte bir kalemde silip atamazsınız bunları da!

İsterseniz daha açık konuşalım. Türkiye söz konusu olunca bunlar TÜSİAD burjuvalarıyla, DİSK'li, TÜRK-İŞ'li işçi aristokratları olarak karşımıza çıkıyorlar. Tabi bunların siyasi düzeyde temsilcileri de var. Bütün o “solcular”, “liberaller” falan hep bu zeminin üzerindedir!. “Darbeler dönemi bittiğine göre, sayıca azınlıkta oldukları için, artık bunların seçimlerde falan da bir etkinliği söz konusu olamaz” diye düşünmeyelim!. Bugün halâ Türkiye'nin yaptığı ihracatın yüzde seksenine yakın bir kısmını eski Türkiye'den yeniye aktarılan bu unsurlar yapıyorlar. Ama sadece bu da değil, bunun yanı sıra, Osmanlı'dan bu yana “batılılaşma” adı altında gerçekleştirilen kültür ihtilalinin ürünleri olarak bir uçları halâ Batı'da bunların!. Türkiye'de birisi “hık” dese bunu anında Batı'ya yetiştiren ve orada sahip oldukları prestijle birlikte bunu güce tahvil eden potansiyel bir güçleri var bunların. Unutmayalım ki, bunlar-aynı yöntemlerle- o Abdülhamid'i bile yıkan Jöntürklerin-İttihatçıların günümüzdeki modern uzantılarıdır!. Soru şu şimdi: Bunları ne yapacağız, “bunların hepsi eski Türkiye'ye ait unsurlardır-yeni Türkiye'nin sırtındaki bir ur gibidir bunlar” deyip (bazılarının önerdiği gibi) bir kalemde bu kamburu kesip atmaya mı çalışacağız?..

2002 de AK Parti iktidara geldiği zaman böyle bir sorunun sorulmasının zemini yoktu henüz daha ortada. O dönemde geçerli olan, o ana kadarki sürecin yarattığı bir toplumsal denge durumu idi. Özal'la birlikte, küreselleşme sürecine açılan Türkiye'de taşlar zaten yerinden oynamıştı. 12 Eylülle denenen, Devlet sınıfı + Devletçi burjuvazi + İşçi aristokrasisi dengesi de yürümediği için dağılmış, onun yerine, yeni Türkiye'ye ait güçlerden oluşan yeni bir denge durumu ortaya çıkmıştı. Başlangıçta Devletçi burjuvaların başı çektiği bu denge, zaman içinde Anadolu burjuvalarından yana kaymaya başlayınca, bu sefer de Dervişli-“liberalli” yeni bir alternatifi iktidara getirmek için seçimlere gidilmişti!. Ama o da olmadı. Anadolu burjuvalarının önderliğinde ortaya çıkan yeni insiyatif sıyrılıp çıktı aradan!.

Bu olay, yani AK Parti'nin iktidara gelişi olayı basit bir iktidar değişimi olayı değildi. Türkiye'de zamana yayılarak gelişen burjuva devriminin önemli bir aşamasıydı. Ana rahminde gelişen çocuğun, tamamen olmasa bile en azından artık kafasının ortaya çıkması olayıydı!. Bu nedenle, geride kalan on yıl boyunca çocuğun-yeni Türkiye'nin gövdesinin kol ve bacaklarının da ortaya çıkması sürecine tanık olduk. Şu an geldiğimiz aşama, bütün bu olayların ve süreçlerin yeni bir aile cüzdanına-yeni anayasaya-işlenerek sürecin tamamlanması olayından başka birşey değildir.

Dikkat ederseniz buraya kadar olup bitenler hep sürecin-yani doğum olayının- bilinçdışı doğal yanıyla ilgili olan şeyler. Aile cüzdanının düzenlenmesi ise, sürecin bilişsel olarak kayıt altına alınması oluyor. Çocuğun adı nedir, anasının, babasının adları, doğum tarihi, dini, milliyeti, ve buna benzer diğer bilgiler..Ama işte tam bu noktada anlaşmazlık ortaya çıkıyor. Anadolu burjuvaları-en azından bunların içinde bir grup- eski Türkiye'nin devletçi burjuvalarına (bunlar artık yeni Türkiye'nin büyük burjuvalarıdır) diyorlar ki, "size ne oluyor; sizi büyüten, var eden hep o Devlet-Devlet sınıfı değil miydi?. Yüz yıldır (daha gerisini bir yana bırakıyoruz) biz bu işin ceremesini çekerken sizler hep bizim sırtımızdan geçindiniz, semirdiniz. Sizin elinizdeki bütün o bankalarınız falan hep bu sürecin ürünü. Biz yatırım için doğru dürüst kredi bile bulamazken, bütün finans sistemini halâ siz kontrol ediyorsunuz. Yeter artık, biraz da biz nasiplenelim bu işten"! Kendilerine, Anadolu burjuvalarına ideoloji üretme misyonunu biçen bir grup aydın diyorlar ki: **"Hayır, bunların artık yeni Türkiye içinde yerleri yoktur. Burjuva devrimi sürecinde Devlet sınıfıyla birlikte bunların da tasfiye edilmeleri gerekmektedir"! O kadar ilginç bir söylem ki bu, sürece bu tür bir yaklaşım direkt olarak Anadolu burjuvalarının sinir merkezlerine işliyor ve olayın -sürecin mantığı bir anda burjuva devriminin rasyonelitesinden çıkarak burjuvazinin kendi içindeki sınıf mücadelesini burjuva devrimi programı içinde çözme noktasına varıyor.**

Aslında bu türden bir potansiyel epeydir vardı ve gelişme halindeydi, bazı rahatsızlıklar zaman zaman ortaya konulmuyor değildi. Bir yandan darbelere-darbecilere karşı mücadele gelişirken, diğer yandan da, Anadolu burjuvalarının kendilerine olan güvenleri arttığı için yeni Türkiye'nin iki kanadı arasındaki bu çelişki de yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlıyordu. O dönemde "liberallerin" rahatsızlıklarının artışının falan altında hep bu yatar. Bir yandan darbecilik dönemi sona eriyordu, diğer yandan da barış süreciyle birlikte Kürt kartı da artık siyaseten ortadan kalkacaktı. Bu durumda gücü tek başına Anadolu burjuvalarına bırakmak istemiyorlardı. Madem ki onlar artık eski müttefiklerini-Devlet sınıfını ve darbeciliği bırakıyorlardı o halde Anadolu burjuvalarının da onlara el uzatmaları yeni Türkiye zemininde yeni bir denge için onlarla birlikte hareket etmeleri gerekiyordu!. Tamam işin ucu seçime varınca halk Anadolu burjuvalarına oy veriyordu, bu yüzden de beridekinlerin onlarla seçimlerde boy ölçme şansları yoktu, ama "herşey de seçimle olmazdı ki, demokrasi seçim demek değil di ki"!."Eğer Türkiye'nin tarihsel evrimi süreci içinde oluşan maddi gerçekliğini hesaba katmadan yol alınmaya kalkılırsa, bu yol seçimlerle tasdik edilse bile gene de diktatörlüğe çıkardı"..

GEZİ'YE DOĞRU..

Şimdi anlıyor musunuz Vehbi'nin kerrakesini!! Bütün o, "herşey seçim değildir", "demokrasi sadece seçimle iktidara gelmek demek değildir" ifadelerinin altında yatan budur işte!.Ve Türkiye gerçeği dikkate alınca bu doğrudur da!. Bir yanda, eski Türkiye'den yeniye aktarılan bütün o TÜSİAD cı burjuvaları, bunlarla ontolojik-varoluşsal-bir zeminde ittifak halinde olan "liberal", "solcu" kesimleri silip atmaya programına alan jakoben ideologlar ortalıkta cirit atarken, ötekilerin susarak kendi kaderlerine razı olmaları beklenemezdi! Burada kritik eşik Erdoğan'ın tavrı oldu. Ne zaman ki Erdoğan da açık açık o jakoben kanada hak vermeye başladı, konuşmalarında onlardan yana tavır koyma yoluna girdi, işte o andan itibaren işlerin çıkırından çıktığını görüyoruz!. Tabi o "faiz lobisi" çılgınlıkları, "başdanışmanlık" olayı falan bu işin üstüne tüy dikti. "Erdoğan diktatörlüğe gidiyor, bunlar bize hayat hakkı tanımayacaklar" psikolojisi bu ortamda süreci patlama noktasına doğru götürmeye başladı. Ne İstanbul burjuvazisi, ne de "liberaller", veya "solcular" aptal değildiler!. Bunlar öyle CHP ile, ya da CHP- MHP koalisyonu ile Türkiye'nin ve kendilerinin problemlerinin çözülemeyeceğini biliyorlardı aslında!. Böyle birşey ancak son çare olabilirdi onlar için!. Darbe olayı ise zaten artık tarihe karışmıştı. AK Partiyi dize getirmek için bir araç olarak kullanılan Kürt kartı da elden çıkmak üzereydi. Bu durumda, eğer acele edilmezse, buna bir de AK Parti- BDP ittifakıyla mevcut durumu kayıt altına alan yeni bir anayasa da ekleniverirse süreç artık o zaman iyice kalıcı hale gelecek, tam anlamıyla "demokratik bir diktatörlük" durumu ortaya çıkacaktı!! Dikkat edin, onlar "demokratik diktatörlük" falan derken biz hep "böyle şey olur mu" diyoruz, hatta bu türden kavramlarla dalga geçiyoruz, ama, onların derdi teorik tutarlılık falan değil ki, koyun can derdinde o kesimde!!..Ne yapsalar

etseler de, o “göbeğini kaşıyan adamların” seçimlerde hiçbir şekilde onlara oy vermeyeceğini biliyorlar onlar!. E, o zaman, darbe de artık söz konusu olmadığına göre ne olacaktı? İşte, GEZİ PARKI olayını yaratan psikolojik birikimin perde arkası budur. Kendilerini yok olma sınırında hisseden insanların duygusal başkaldırışıdır-isyandır Gezi. “Uluslararası komplo”, ya da, “tahrirdeki gibi, darbeye yönelik baştan itibaren planlı bir kalkışma” iddiaları işin doğasını biraz aşıyor!. Ama, o duygusal patlama ve belirli bir eşiğin aşılması hali ortaya çıktığı andan itibaren işin renginin değiştiğini görüyoruz. Bu andan itibaren, “fırsat bu fırsattır” denilerek bütün o girişimlerin hepsinin de hayat hakkı bulduğu bir ortamın meydana geldiğini görüyoruz.

Vay canına, demek böyleydi ha! Demek o “sonradan görme” Anadolu burjuvaları artık adam olmuşlardı da kendilerine kafa tutmaya-onları yok etmeye- çalışıyorlardı ha! Hadi bakalım o zaman, madem öyleydi , işte böyle olacaktı! Zaten fırsat gözeten bütün o ulusalcı-Kemalist-bilumum “solcu” ve de Devletçi kesimler bir anda Gezi çerçevesi içinde birleşverdiler!.

İşin ideolojik sözcülüğü de gene o “liberallere” düşüyordu tabi: Aldılar sazı ellerine ve başladılar: “Vay efendim, AK Parti diktatörlüğe gidiyordu” da, “Erdoğan tek adam oluyordu” da!..Bir süre önce Devlet sınıfına-darbecilere karşı desteklenen Erdoğan birden “sivil diktatör” ilan ediliveriyordu artık, ipler kopmuştu!. Hani onlar “liberaldiler” ya, “diktanın her türlü süne karşıydı” onlar!. “Ha askeri dikta olmuştu, ha sivil”, ne farkedirdi ki! Bu arada “no Passaran” lafı bile çıktı üstadın ağzından!!

AK Parti de Erdoğan da bu işe çok şaşırıldılar önce!. Nasıl olurdu da bir CNN sekiz saat canlı yayın yapabiliyordu, nasıl olurdu da ABD den AB ülkelerine kadar bütün o batılı ülkeler bir anda hepsi ağız birliği etmişcesine kendilerine karşı dönüvermişlerdi!. Bu bir komploydu, kökü dışarda bir komploydu! “Savaşsa savaş” psikolojisine giriverdiler onlar da!..Tabi daha sonra Mısır olayı da bütün bu gelişmelerin üzerine tuz biber ekince iş iyice çığrından çıktı; o savaş ortamının izleri şu an bile halâ devam ediyor!..

YA HİZMET HAREKETİ, ONLARA NE OLUYOR

Bitmedi, bir de işin “Hizmet Hareketi’ne” yönelik yanı var!

Hep kafamda bir soru işaretiydi bu, neden bu Kemalistler-Devletçi cephe- Gülen Hocayla- “Gülen Cemaatiyle” bu kadar uğraşıyorlardı? Artık bir refleks haline gelmişti bende, bunlar eğer birine-bir şeye kafayı takmışlarsa mutlaka onda olumlu bir yan vardır diye düşünür hale gelmiştim! Sonra dünyanın dört bir yanında açılan o okullar olayı, Türkçe Olimpiyatları..Bütün bunlar çok olumlu şeylerdi aslında, niye bunlarla uğraşıyorlardı ki; en azından, nedir bunların Gülen’den ve Gülen Cemaatinden alıp veremedikleri diye hep merak etmişimdir. Neyse, daha sonra Gülen’in kitaplarını getirttim ve okumaya başladım; bu arada, Hizmet Hareketiyle bağlantılı olduğu söylenen basını ve yazarları da daha bir dikkatle izlemeye çalışıyordum.

Doğrusunu söylemek gerekirse ilk bakışta öyle ayırdedici bir çizgi falan görünmüyordu ortada. Ama sonra, yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı işin rengi. Benim anlayabildiğim kadarıyla olayın özü şöyle: Aslında AK Parti’nin de çıkıp geldiği İslamcı-geleneksel ana gövdenin bir parçası idi bu hareket de. Yani, o da gene Anadolu burjuvalarının ortaya çıktıkları o ana gövdeden kaynaklanıyordu. Ama burada-bunların- eski yapıyla, yani Devletle-geleneksel Devlet anlayışıyla olan bağları AK Parti’ye göre biraz daha güçlü idi. Ne de olsa AK Parti siyasi bir hareketti, iktidarı hedef alıyordu-almak zorunda idi. İktidarda olan ise o Devletli-Devlet sınıfıydı. Bu nedenle, AK Parti ile Devlet-Devlet sınıfı daha işin başında karşı karşıya bulunuyorlardı. Hizmet Grubu-yani Gülen Hareketi ise, Devletle öyle cepheden karşı karşıya gelmemeye çalışan-kaleyi içerden fethetme stratejisini benimsemiş kendine özgü bir “sivil toplum hareketi” idi! Daha tedrici, saman altından su yürütme yöntemine bağlı kalarak-barışçı bir yoldan giderek- Devletle karşı karşıya gelmeden, eski yapıyı temsil

eden Devletle-çatışmadan, onu içerden fethederek amaca ulaşılabilirliğine inanıyorlardı. İlginç bir yöntemdi bu; içeri boşaltıp onun yerine kendi dinsel-ideolojik İslami özü oturtacaktın, ama diğer yandan, bu işi yaparken de onu zedelemeyecek ona-Devlete- sahip çıkacaktın! Evet, onlar da gene yeni Türkiye'yi, burjuva devrimini destekliyorlardı, ama, devrimin jakoben kanadını oluşturan AK Parti-Erdoğan kanadıyla da aralarında yöntem konusunda böyle bir farklılıkları bulunuyordu. Toplumsal gelişme sürecini ve doğum olayını-yeninin eskinin içinden çıkışını- eskiyle yeni arasında niteliksel anlamda bir değişim-sıçrama olmaksızın, daha çok eskiden beri varolanın uzantısı anlamında bir gelişme olarak anlıyorlardı onlar. Yani, civcivin yumurtanın içinde gelişmesine bir itirazları yoktu, hatta onu destekliyorlardı da, ama iş yumurtadan civcivin çıkması olayına gelince orada biraz duraksıyorlar, eskiyle yeni arasındaki geçiş sürecini-niteliksel dönüşümü anlamakta zorluk çekiyorlardı. Onlara göre, hem civciv gelişsindi, hem de eskiden beri varolan korunmalıydı! Bu iki süreç birbirini tamamlayan, birinin diğerinin devamı olduğu süreçlerdi!. Öyle ki, 12 Eylül ve 28 Şubat dönemlerinde olduğu gibi, "aman çatışma olmasın", "gerekirse biraz daha eskinin içinde kalınarak biraz daha gelişsin" diye düşünerek Devletle uzlaşma havasına bile girebiliyorlardı. Bir tür sürekli evrim anlayışı gibi bir şeydi bu!..."Eskinin içindeki gelişme ne kadar fazla olursa geçiş de o kadar pürüzsüz olur" diye düşünüyorlar diyeceğim ama, pratikte iş bunu da aşıyor! Çünkü pratikte eskiyle yeni arasındaki niteliksel sınırlar kayboluyor. Herşeyi birden kucaklama anlayışı eskiyle yeni arasındaki sınırların kaybolmasına neden olabiliyor. İnkârın inkârı yasası pratikte kendini tek boyutlu bir evrim anlayışına bırakıyor..

İşte tam bu noktada, onlar her ne kadar kendilerinin sadece bir "sivil toplum hareketi" olduklarını iddia etseler de, sürekli evrimi esas alan bu çizgileri onların sürecin diğer unsurlarıyla olan ilişkileri üzerinde de etkili oluyor. Devletçi-Kemalist elitin öteden beri Gülen Grubuyla yıldızının barışmadığını söylemiştik!. Çünkü onlara, Kemalist rejim bekçilerine göre bunlar da İslamcıydılar, bunların da amacı son tahlilde Kemalist düzeni yıkarak onun yerine şeriatçı bir düzeni getirmektir. Ama bunlar, ötekilere göre sureti haktan görünerek daha sinsî gidiyorlardı!. Öyle barışçı, Devletten yana falan görünerek, kimse farketmeden Kemalist düzenin altını oyuyordu bunlar. Üstelik, tamamen legal, barışçı yöntemler kullandıkları için bunlara karşı bir şey de yapılamıyordu! İşin tehlikeli yanı da zaten buradan kaynaklanıyordu!..

Hizmet Hareketi'nin AK Parti ile olan ilişkilerine gelince, bu ilişkilerin yakın zamana kadar sorunsuz bir şekilde geliştiğini görüyoruz. Çünkü, bunların her ikisi de eskinin içinden çıkıp gelen o Anadolu kapitalizmi zemininde hayat buluyorlardı. Zaten AK Parti'nin son on yıldır izlediği evrimci dönüşüm stratejisi de tamamen Hizmet Hareketi'nin genel yapısına uygundu. Tedrici-küçük adımlarla, kimseyi ürkütmeden, herkesi kucaklayarak ilerlemek.. Ama, ne zaman ki AK Parti-Erdoğan kanadı daha jakoben bir havaya girmeye başladı (özellikle 2013 başlarından itibaren), ne zaman ki, iki Türkiye arasındaki ilişkilerde bir gerilme eğilimi ortaya çıktı, işte o andan itibaren Hizmet Grubu'nun da "liberallerle" beraber AK Partiye karşı eleştirel bir pozisyona yöneldiğini söyleyebiliriz.

Burada ilginç olan, farklı noktalardan yola çıkan bu iki eleştirel yaklaşımın ("liberallerin" ve Hizmet Grubunun) günümüz koşullarında ortak bir noktada buluşabilmeleridir!. Bunun da nedeni aslında, her iki kesimin de eskiyle-Devletçi zeminle olan bağlarıdır. Gülen Hareketiyle "liberaller" arasındaki senkronizasyondan bahsediyorum! Bunlardan birisi, yani "liberaller", Devletçi yapının batı kültürüyle şekillenmiş uzantısı olan jöntürklerin yeni Türkiye içindeki metamorfoza uğramış şekli iken, ve bu halleriyle de bunlar yeni Türkiye içinde kendilerine İstanbul burjuvazisi + işçi aristokrasisi zemininde bir kitle temeli-rezonans zemini bulabilirlerken, diğeri, yani Hizmet Hareketi, içinden AK Parti'nin de çıkıp geldiği eski Türkiye'nin İslamcı-Yönetilenler ana gövdesinin eskiyle bağlantısı daha fazla olan bir kesimini temsil ediyordu. Anne çocuk ilişkisini düşünürsek, AK parti daha çok o çocuğu temsil ederken, Hizmet Grubu'nda daha çok anne + çocuk bütünlüğü yanının ağır bastığını görüyoruz.

DAHA ÜST DÜZEYDE YENİ BİR İTTİFAKA DOĞRU..

2002 Türkiye'sinde konjunktürel koşulların kendiliğinden biraraya getirdiği yeni Türkiye'ye ait bütün bu kanatların-eğilimlerin son zamanlarda arasına kara kedi girmiş durumda! "İstanbul-Anadolu savaşları", Gezi falan derken önce İstanbul sermayesi ve "liberaller" koptular ittifaktan, sonra da Hizmet Grubundan sesler yükselmeye başladı! Peki nereye varacak bu işin sonu; ya da, şu an nerede bulunuyoruz, bütün bu gelişmeler sürecin-burjuva devrimi sürecinin-doğasına uygun, olması gereken şeyler midir? **Bundan sonra ne olacak? AK Parti, "liberaller", Hizmet Grubu arasındaki makas açılmaya devam mı edecek, ya da tersine, yeni duruma uygun yeni bir ittifaka doğru mu yönelinecek?**

Bu soruya cevap ararken isterseniz başka bir örnekten yola çıkalım: Toprağa tohumu ekiyorsunuz, ne oluyor? O an meydana gelen toprak + tohum ilişkisini bir sistem, A-B sistemi olarak gösterirsek (toprağı A, tohumu da B olarak ifade ediyoruz), bir süre sonra çatlayan tohumun içinden çıkan filiz, aynen ana rahmine düşen çocuğun gelişmesi, ya da işçilerin fabrikada bir ürün elde etmek üzere üretim faaliyetine başlamaları gibi varolan sistemin inkârını temsil eder. Meydana gelen bitkinin en sonunda meyvaya durması ise inkârın inkârı olarak ifade ettiğimiz doğum olayına tekabül eder. Bu örneği neden mi verdik?

Şimdi, tekrar 2002 Türkiye'sine dönerek yukardaki örneğe göre bir durum değerlendirmesi yaparsak sonucu şöyle özetleyebiliriz: 2002 de de facto olarak ortaya çıkan ittifak bir tesadüf olmayıp daha önceki sürecin bir sonucuydu. Bunu bir tohum gibi düşünerek, o zaman onu toprağa bıraktığımızı düşünürsek, arada geçen on yıllık sürenin sonunda bugün ortaya çıkan sonuç bir gerileme, ya da bozgun değil, aslında o tohumun inkârı olarak bir filizlenme olayıdır. Tohumun çatlayarak bitkinin ortaya çıkmasını biz eski ittifakın bozulması olarak görüyoruz. Ama şunu unutmamalı ki, bu süreç aynı zamanda kendi içinde kendi inkârını (yani, bir üst düzeydeki meyva-ürün olarak yeni bir ittifakı) yaratmak için oluşuyor.

Daha açık mı konuşalım! Yeni Türkiye diyoruz, bu yeni Türkiye bir TÜSİAD'dan- İstanbul sermayesinden vazgeçebilir mi? Bakmayın siz o Anadolu burjuvazisine ideologluk yapmak isteyenlerin uç çıkışlarına; neymiş efendim, "İstanbul sermayesi intihara sürüklenmeliymiş"! Eğer bunu, daha iyisini üreterek rekabet ortamı içinde yapabiliyorsanız ne ala, ama yok öyle, "ben seçimle geldim, çoğunluğum, siyasi erki kullanarak seni yok edeceğim"! Bunun adı başka bir şey olur o zaman ki, içinde yaşadığımız dünyada bu türden hezeyanlara kimsenin gücü yetmez artık! "İşçi aristokrasisi" diyoruz, "liberaller" diyoruz, modern jöntürklerden bahsediyoruz. Nedir bunlar son tahlilde, o batıcı kültür ihtilalinin ürünü olan insanlar değil midir bunlar? E, bunların yeri olmayacak mıdır yeni Türkiye'de! Gezi Parkını dolduran o insanları düşünelim; hepsi de iyi eğitim görmüş, yüzü Batı'ya dönük insanlar bunlar, ne yapacaksınız bu insanları, bunlar batıcı, komploya alet oluyorlar falan diye yok mu edeceksiniz onları!! Geçelim! Madem, "bu insanları kullanıyorlar, onlar bir komploya kurban gidiyorlar" diyorsunuz, o zaman siz de buna fırsat vermeyin! Bakın, "yerel yönetimler güçlendirilsin" diye bas bas bağılıyor insanlar, ama daha halâ bir adım bile atılmadı!. Bir ülkenin başbakanı neden bir parkta neyin nasıl yapılacağıyla uğraşılıyor ki, bırakın efendim, oranın yerel yöneticileri halletsinler bu türden sorunları!. Gerekirse çevrede oturanlarla da diyaloglar kurarak kendi problemlerini kendileri çözsünler insanların!.

Kim kaldı geriye? "Hizmet grubu"mu, ne diyor bu insanlar, yeni olan eskinin içinde iyice gelişene kadar eskiyle uğraşmayın mı diyorlar, şuna bakacaksın, bunun ucu nereye kadar gidiyor; eğer darbelerinin-darbeci zihniyetin, daha açıkçası Devlet sınıfının tasfiyesi sürecinde önüne çıkmıyorlarsa bırakın efendim onlar da öyle kursunlar paradigmalarını. Hem sonra neden bardağın illaki boş tarafına bakıyoruz ki kötü bir şey midir gelişme ilerleme? Onları da jakoben devrimciler için bir tür fren-itidal unsurları olarak kabul edelim. Neymiş, "liberalleri" doldurmuşlar gazetelerine, hükümete karşı sinsi bir politika izlemeye başlamışlar! Biraz geniş olmanın zamanıdır artık. Bakın açık söylüyorum, ben sayın Barlas'ı okuduğum

zaman “helal olsun çok güzel yazmış” diyorum içimden, “liberallere” de kızıyorum; ama bu, benim olayın bütünlüğünü görmemi de engellemiyor!. Sen tutar da “faiz lobisi” çığırtkanlığı yapanların peşine takılarak alıp başını gitmeye kalkarsan, kerameti kendinden menkul yeni ideolojik önderlerin dümen suyuna girmeye kalkarsan, o zaman başkaları da çıkar “dur bakalım nereye gidiyorsun” demeye başlarlar!. Tamam, “çoğunluk bizde iktidar biziz” diyorsunuz, bu doğru, ama bunu söylerken o iktidarın belirli bir istikrar-denge ortamının ürünü olduğunu da unutuyorsunuz!..

Bakın, bir an için toplumu bir bilgisayar, bir bilgi işlem sistemi olarak düşünürseniz demokrasi de bu bilgisayarın işletme sistemi gibidir. Yani ancak varolan bir bilgisayarın işletme sisteminden bahsedebilirsiniz. Toplumlar belirli bir üretim ilişkileri zemini üzerinde, belirli bir dengeye-istikrara- dayanarak varolurlar. Kendini üretme sürecinin bu temel zemini-bilgi temeli olmadan onun işletme sistemi diye birşey de olmaz. Seçimlerde çoğunluk bize oy veriyor, o halde biz istediğimizi yaparız mantığı hem doğrudur, hem de değil! Doğrudur açık, eğer öyle olmasaydı seçime ne gerek vardı! Ama yanlıştır, çünkü toplum belirli bir denge üzerine oturuyor. Eski Türkiye’yi, onun egemenlerini, Devlet sınıfını, darbecileri sen belirli bir ittifaka dayanarak aldedebilmişsin. Ve de henüz daha yeni Türkiye kendi üst yapısıyla tam olarak yerine oturmamış. Ne Kürt sorununu çözebilmişsin ne birşey, daha yeni bir anayasa bile yok ortada. Hal böyle iken sen nasıl tutar da kendini o ittifaklar zemininden ayırarak “oy bana verilmiştir o halde benim dediğim olur” havasına girersin! Oy, yeni Türkiye’ye verilmiştir. Anadolu burjuvaları bu trenin sadece lokomotifidir konumundadır. Ama unutmamalım, tren sadece lokomotif demek değildir. Onu at, bunu at, ne kaldı geriye, üç tane “faiz lobisi” çığırtkanlığı yapan ideolog, bir de “başdanışman”, bu mudur varılacak nokta?

Açık söylüyorum, eğer yeni bir Türkiye inşa ediyorsak, o “liberaller” de olacaktır bu yeni Türkiye’nin içinde, “Hizmet” grubu da, TÜSİAD cılar da olacaktır Anadolucular da. Bütün bu güçlerin hepsi de yeni Türkiye’ye ait unsurlardır. Yeni Türkiye bütün bunların hepsini bir üst düzeyde yeni bir sentezin içinde kucaklayarak oluşacaktır. Bunun başka alternatifi yoktur. Hiç öyle Mısır’a ya da Suriye’ye falan özenmeyelim! Tamam, sonuna kadar Mursi’nin yanındayız, sonuna kadar Suriye muhalefetine destekliyoruz, ama unutmamalım ki bu ülkeler şu an bizim sahip olduğumuz şeylere sahip olabilmek için savaşıyorlar, insanlar bunun için ölüyorlar.. Yani, neye sahip olduğumuzu hiç unutmamalım.

“DEĞERLİ YALNIZLIK” MI?..

Türkiye’nin “yalnız kaldığını” “dostlarının” onu terkettiğini söylüyor “liberaller”! Yazıklar olsun!..Kimmiş o “dostlar”? Ne yapacaktı Türkiye, Suriye’de insanlar ölürken sessiz mi kalacaktı? Sığınmacı olarak ülkesine gelen insanlara kapılarını mı kapatacaktı? Mısır da darbe oluyor, darbeciler barışçı gösteriler yaparak kendi oylarına sahip çıkan insanların üzerine ateş açıyorlar, ne yapacaktı Türkiye, kafasını kuma mı gömecekti? Birleşmiş Milletleri eleştirmeyecek miydi Erdoğan?.Darbeyi destekleyen Amerikayı, AB ülkelerini eleştirmeyecek miydi..20.yy kalıntısı bütün o kirli ittifakın karşısına çıkarak gümbür gümbür 21.yy paradigmasının sözcülüğünü yapmayacak mıydı..”Değerli yalnızlık” diye dalga geçiyorlar utanmadan! Evet, çok değerli bir “yalnızlıktır” bu. 20.yy kalıntısı ulus devlet ayak oyunlarına itibar etmeyen, asıl önemli olanın halklarla, sıradan insanlarla dayanışma içinde olmak olduğunu gören çok ama çok değerli bir “yalnızlıktır”. Öyle ki, Türkiye’yi 21.yy paradigmasının sözcüsü-önderi yapan da budur zaten. Onun elindeki yumuşak gücün nelere kadir olduğunu göremeyenler varsın “yalnızlıktak” bahsetsinler, biz buna rağmen onları da kucaklayarak ilerleyeceğiz bu yollarda!..Kim ne derse desin biz kendi işimize bakalım yeter!

1-“Komplo teorilerini”, “dış düşmanları”, “faiz lobisi” avcılığını falan bir yana bırakalım da hemen, hiç vakit kaybetmeden şu DEMOKRASİ PAKETİ neyse onu bir açmaya-çıkarmaya bakalım biz!. Yetti artık, her kafadan bir ses çıkıyor ve bu da bir BELİRSİZLİK ortamı yaratıyor. Madem ki karşımızdaki cephe son tahlilde 20.yy kalıntısı bir ulus devletler cephesidir, ve madem ki biz 21.yy’ın küreselleşme paradigmasını temsil ediyoruz, o halde, hiç vakit kaybetmeden, o “ulusalcılar falan ne der” bunları umursamadan açalım şu demokrasi paketini. Kürt sorunu, Alevi sorunu diye bir problemi kalmasın bu ülkenin. Bitirin artık kardeşim şu işi, alın Kürtleri, Alevileri yanınıza bakın o zaman neler oluyor!..Ve bu o kadar zor bir şey değildir, bunu yapabilirsiniz de!. Tek engel kafalarınızdaki eski Türkiye’den kalma o örümcek ağlarının artıklarıdır, o bölünme korkularıdır. Ben sizin yerinizde olsam hemen yarın bitiririm bu işi!. Bakın göreceksiniz Mısır’da, Suriye’de ölen insanların derdine de deva olacaktır böyle bir girişim.

2-“Yeni bir ittifak”, “bir yeniden oluşum” derken, Erdoğan gitsin de yarın bir H.Cemal’i, ya da TÜSİAD başkanını yanına alsın, “tamam artık aramızdaki problemleri çözdük” desin falan demek istemiyorum!..Problemler gerçek hayatın içinden çıkıyorsa eğer, bunlar üstü örtülerek çözülmüş sayılamaz!. Tam tersine, önce, Türkiye’de adeta iki Türkiye bulunduğu gerçeğini hepimiz bir kabul edelim diyorum ben. İki yüz yıldır devam eden bir kültür ihtilali süreci yaşamış bu ülkenin insanları. Bu nedenle, bunun sonuçlarını bir günde silip atamayız. Atmamıza da gerek yoktur aslında. Bunu bir zenginlik kaynağı haline dönüştürmenin yolu, kültürel alt kimliklerimizi olduğu gibi muhafaza ederek bilişsel bir üst kimlikte buluşmaktır. Türk, Kürt, Alevi,Sünni..İstanbul burjuvaları, Anadolu burjuvaları..Hizmet grubu, H.Cemal, C.Candar..bunlar olduğu gibi kalsınlar..bakın ne güzel, şimdi artık bir M.Esayan’ımız, bir K.Tayiz’imiz de var..bunlar bizim zenginliğimiz..neyi paylaşamıyoruz ki..Bunların hiç biri darbeyi, darbeciliği savunmuyorlar..Niye illaki bazılarını o eski mevzilerine doğru itmeye çalışıyoruz ki! Ortak noktaları tesbit edelim ve bunları öne çıkaralım yeter..Türkiye ne Erdoğan’dan vazgeçebilir, ne Gül’den, ne Fethullah hocadan, ne de o “liberallerden”!! Madem ki Batı’nın içimizdeki uzantılarıdır o “liberaller”, iyi ya işte, biz de bunu bilerek onlarla olan ilişkileri buna göre ayarlayalım!!

Bütün bu bileşenlerin hepsi birbirini tamamlayan unsurlardır. Erdoğansız bir burjuva devrimi süreci, radikalizmi-jakoben yanı olmayan pısrık, korkak bir sürüngen haline dönüşür; ama sadece jakoben devrimcilikle de olmuyor görüyorsunuz!. O gün Erdoganla birlikte ben de ağladım, ama sadece duygusal tepkiyle olmuyor bu iş..cesaretse, şu an bize lazım olan duygusal cesaret değil (o zaten var yeterince) onun yanı sıra bilişsel bir cesarettir de..

3-Hemen yarın, 2015 te yapılacak genel seçimlere kadar nasıl bir sürecin yaşanılacağını ilan edelim. Erdoğan cumhurbaşkanı mı olacak, tamam, otursunlar Gül’le konuşsunlar, bu iş bitsin!. Ben Gül’ün yeni dönem başbakan olmasını daha uygun buluyorum aslında. Ya da şöyle, Babacan falan tipinde daha rasyonel biri de olabilir (ama Erdoğansız olmaz ha!)!. Oturup hemen bu işi çözsünler ve de ilan etsinler. Bu neden mi önemli? Kardeşim görmüyor musunuz, dolar oldu iki lira!.Hepimiz bir Bernanke hikayesidir tutturmuşuz gidiyor!. Yok Bernanke şöyle derseymiş ne olurmuşta, böyle derseymiş ne olurmuş!! Böyle mi önderlik yapacağız 21.yy’a!..Ben, Bernanke kadar Babacan’ın ne dediğinin de önemli olacağı bir ortamı istiyorum, ve diyorum ki, bu mümkündür, bu sizin-bizim elimizdedir. Atalım bakalım şu adımları, bakın o zaman neler oluyor!..Yoksa böyle olmaz; Merkez Bankası hergün gıdım gıdım dolar sürüyor piyasaya, ama gık demiyor piyasa! Niye desin ki, bir kere teslim almış seni o “Bernanke” sendromu!.

Bir de diyor ki sermaye, “bunların ne yapacağı belli olmaz, baksana daha bir Kürt sorununu bile çözemediler, ortada yeni bir anayasa bile yok!..Hem sonra, yok başkanlık sistemiymiş, yok Erdoğan-Gül-Hizmet çatışmasıymış, bu işler bir sonuca ulaşmadan ne işimiz var Türkiye’de” diyorlar. Üç tane “faiz lobisi” teorisyeni çıkıyor ortaya, bunların peşine takılarak, sanki hiç cari açık sorunuz yokmuş, sanki yeni petrol kuyuları bulmuşuz gibi, tutuyorsunuz hiç düşünmeden faizleri negatife çekmeye

falan kalkıyorsunuz, güvenir mi adamlar size artık! Görmüyor musunuz, sermaye girişı falan kalmadı, kurudu ortalık!. Peki, haksızlar mı bunda? Sen olsan parayı getirir de ne yapacağı belli olmayan bir ülkeye yatırır mısın!

Sayın Erdoğan, tamam, en azından ben yürekten inanıyorum sizin kefeni giyerek bu yollara düştüğünüze..ve yapılanları da takdir ediyorum; ama yetmez bunlar..bir adım daha ileri atmanın zamanıdır şimdi..Kimden korkuyorsunuz ki, neyimiz var şurda alınacak, haydi cesaret!..